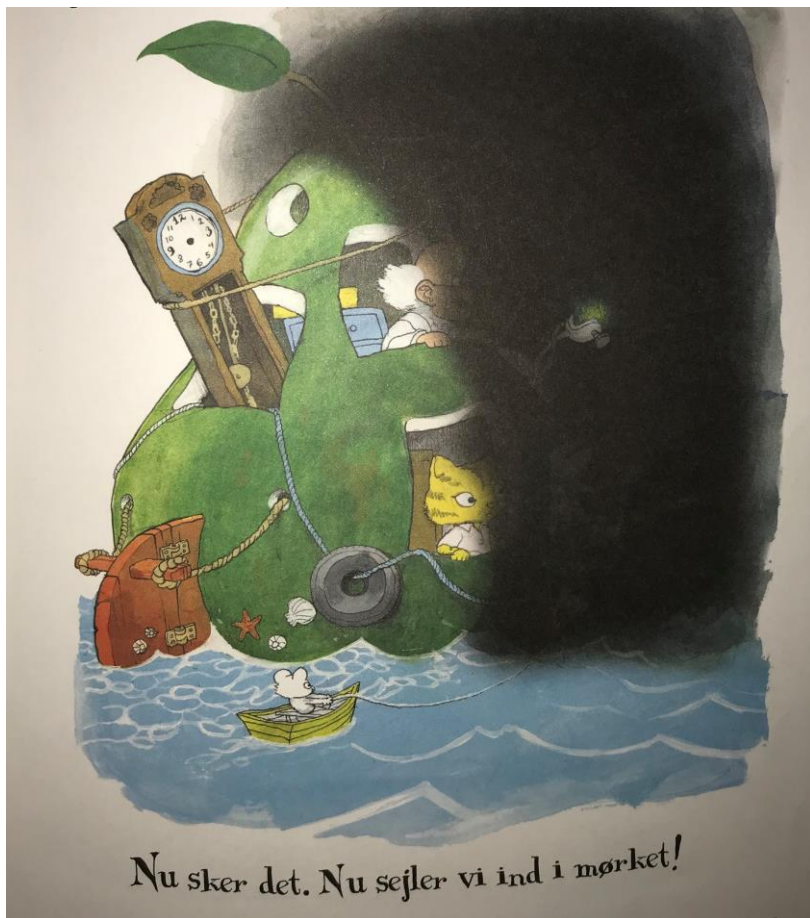


Én af de børnebøger jeg har læst flest gange for mine børn, er uden tvivl *Den utrolige historie om DEN KÆMPESTORE PÆRE* af Jakob Martin Strid.



Historien handler om de to venner Mitcho og Sebastian som bor i Solby og deres forunderlige rejse. En dag fanger Mitcho en flaskepost, som er til netop Mitcho og Sebastian. Inden i flaskeposten ligger et brev og et lille frø. I brevet står der, at deres gode ven J.B har fundet Den Mystiske Ø og hvis de blot sår frøet, så vil de forstå. Samme aften sår Mitcho og Sebastian frøet og op kommer en kæmpe stor pære.

I et samsurium af tilfældigheder ender Mitcho, Sebastian og Professor Glykose på en mystisk og farefuld rejse mod Den Mystisk Ø.

For at nå til Den Mystisk Ø skal man først forbi De Grumme Pirater, Den Forfærdelige Sødrage og Det Natsorte Hav.

Som billedet viser, så er Det Natsorte Hav helt sort. Mørket er så tykt, at stikker man sin arm ud i det, kan man ikke se den.

Denne overvældende følelse af, at være omringet af mørke, kan godt ramme mig – og mange andre – i denne tid, hvor covid-19 har trukket mørke skyer med sig.

Men ligesom de tre venner på Det Natsorte Hav, opdager at Det Natsorte Hav slet ikke er helt mørkt, men faktisk fyldt med magisk lys. Sådan har jeg også oplevet lysglimt i denne tid – det kan godt være, man skal lede lidt.

I denne tid er det oplagt at tænke over, hvad man er taknemmelig for i sit liv. Det kan både være noget, som sker lige nu, men det kan også være dét, man savner allermest. Og måske skal vi netop bruge denne tid til finde og fokusere på taknemmeligheden – og måske endda prøve, at sætte endnu mere pris på det, når vi vender tilbage til hverdagen.

Måske er man taknemmelig for noget af det, som man oplever lige nu f.eks. ekstra tid sammen med sine børn.

Måske er man taknemmelig for de gode fællesskaber, som man lige nu savner så inderligt, men snart kan være en del af igen.

I rejsen på Det Natsorte Hav ender de tre venner med at erkende, at: *”... selv den længste nat får en ende, og til sidst stod solen op”*.

Det, skal være de bærende ord i ”Dagens gode dosis”.

Selvom det for mange er som om, de lige nu befinder sig på Det Natsorte Hav helt alene, så får det en ende. Til sidst vil solen stå op og vi kan igen åbne vores døre og være sammen med dem, vi savner og gøre de ting, vi savner at lave. Hverdagen vil vende tilbage og måske vil vi vende tilbage med en fornyet opmærksomhed på de ting, vi er taknemmelige for.

*Anita Hennild*